

Arrest

nr. 292 732 van 8 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voor X, op 20 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 10 juni 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 juni 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 30 september 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 25 november 2022.

1.3. Op 13 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 januari 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, S. A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van Pashtunse origine te zijn en de soennitische tak van de islam aan te hangen. Je kent je geboortedatum niet maar je verklaart 17 jaar oud te zijn. Je verklaart geboren te zijn in Perzo, het districtscentrum van het district Kama, gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar, en op jonge leeftijd samen met je ouders en 2 jongere broers verhuisd te zijn naar Ed Akhunzada, een regio in de agglomeratie Jalalabad, eveneens in de provincie Nangarhar, waar jullie in een tent leefden en in jullie levensonderhoud voorzagen door het hoeden en verkopen van geiten en schapen. In Afghanistan ging je nooit naar school, je spreekt Pashtu en wat Dari. In België leer je Frans op school.

Je vader is overleden en sindsdien is je moeder met je twee broers verhuisd naar het huis van haar broer in Perzo, jullie regio van oorsprong.

Jouw probleem ontstond toen de taliban schapen van jullie kochten. Dit gebeurde twee keer. De taliban betaalden volgens je vader te weinig en na die twee keer werd je vader dit beu en stapte hij naar de autoriteiten om zijn beklag hierover te doen en hulp te vragen. Vervolgens kwam je vader met een hoop soldaten naar jullie regio. Er waren op dat moment geen taliban meer te bespeuren, je denkt dat hun uitkijkposten (watchmen) je vader en de soldaten zagen aankomen en dat ze zich uit de voeten gemaakt hebben. Een paar dagen later kwamen de taliban bij jullie langs en ze beschuldigden je vader ervan een spion te zijn en namen hem mee. Drie à vier dagen later werd het lichaam van je vader door dorpelingen gevonden en naar huis gebracht.

Een tweetal dagen na de begrafenis van je vader stapte jij op je beurt naar de autoriteiten om hen in te lichten over het feit dat de taliban je vader vermoord hebben. Daarop keerde ook jij, vergezeld van soldaten, terug, maar opnieuw waren de taliban niet te vinden. Je denkt dat de ‘watchmen’ jou en de soldaten zagen en de rest waarschuwden zodat ze allen tijdig de benen konden nemen. Vervolgens, jij was op dat moment niet thuis, kreeg je moeder bezoek van de taliban, ze waren op zoek naar jou en beschuldigden je ervan een spion te zijn.

Je moeder werd bang en stuurde jou naar haar broer in Perzo. Omdat de taliban nadien nog eens langskwamen besloot je moeder al het vee te verkopen en je naar Europa te sturen. Een twintigtal dagen na de dood van je vader verliet je Afghanistan. Je verliet Afghanistan ongeveer 1 jaar voor je aankomst in België en je reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk.

Ook na jouw vertrek bleven de taliban bij je moeder in het huis van je oom langskomen om naar jou te informeren.

Op 11 juni 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in België in.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaar je de taliban te vrezen omwille van de bovenvermelde redenen. Je meent daarnaast dat ze je zullen beschouwen als een ongelovige, je bidt niet altijd 5 keer per dag meer. Je wilt verder een nieuw leven uitbouwen in België en je familie ginder helpen.

Je legt geen stukken neer ter staving van je verzoek. Op je GSM toon je een foto van de ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs) van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou

een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze je ervan beschuldigen een spion te zijn. Er dient echter te worden vastgesteld dat je **geen enkel bewijsstuk** neerlegt om jouw asielaansluiting te ondersteunen waardoor het CGVS zich enkel kan baseren op jouw verklaringen. Jouw asielaansluiting wordt echter gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jouw naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Ten eerste slaagde je er niet in jouw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Je hebt voor deze asielpprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat jouw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven. Daarnaast legde je ook tegenstrijdige verklaringen af over jouw taskara. Tijdens het optekenen van je verklaringen bij DVZ verklaarde je dat je taskara in beslag werd genomen door de politie in Iran daar waar je later op het CGVS vermeldde dat Griekse soldaten jouw taskara afgenomen hebben (Verklaring DVZ, vraag 25, CGVS, p.4). Op jouw GSM toon je een enkele foto van de taskara van je vader, bij nazicht door de aanwezige tolk bleek de geboorteplaats van jouw vader niet ingevuld en de woonplaats onleesbaar. Van jouw eigen taskara heb je geen foto.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de door u geschetste gang van gebeurtenissen in het geheel niet kan overtuigen. Zo komt het bijzonder onaannemelijk over dat – de reputatie van de taliban indachtig zowel u als uw vader het zouden gewaagd hebben tegen de taliban in te gaan, klacht tegen de taliban zouden zijn gaan indienen bij de lokale autoriteiten, diezelfde autoriteiten zouden ingelicht hebben over de verblijfplaatsen van de taliban, dit allemaal goed wetende dat de taliban alles en iedereen in uw regio- en dus ook jullie - in de gaten hield (zie ook infra) en logischerwijze ook beseffende dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's voor jullie met zich kon meebrengen. U verklaarde immers zelf dat iedereen in jullie omgeving bang was van de taliban, zowel de dorpeelingen als de dorpsoudsten en de tribale leiders (CGVS, p.7, 14, 17). Dat jullie dus deze levensbedreigende risico's namen enkel en alleen omdat de taliban twee keer te weinig betaald hadden voor een schaap is nauwelijks ernstig te nemen. Ten eerste dient hierbij aangestipt worden dat jullie bovendien nog over andere inkomsten beschikten, jullie verkochten jullie vee immers op regelmatige basis aan klanten in de Mandayi bazaar van Fakirabad, ook is het bovendien niet zo dat de taliban jullie helemaal niks betaalden, ze betaalden jullie zogezegd te weinig maar uiteindelijk gebeurde dit in totaal slechts twee keer (CGVS, p.9, 13). Het eventuele verlies aan inkomsten dat jullie leden dient in het licht van de geschetste context gerelativeerd te worden, dat het gegeven dat de taliban tweemaal te weinig geld zouden betaald hebben voor een schaap uw vader zo kwaad zou gemaakt hebben en hem er toe zou genoopt hebben klacht tegen hen te gaan indienen bij de overheid en hun locatie te verklikken en jullie daardoor onmiskenbaar in gevaar bracht komt dan ook zeer onwaarschijnlijk over. Vanuit deze optiek is het ook merkwaardig te noemen dat uw vader de taliban zou verraden hebben bij de toenmalige overheidsdiensten maar vervolgens zonder meer zijn leven zou hebben voortgezet zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen. Deze door u geschilderde gang van zaken klinkt weinig overtuigend en dient als onaannemelijk te worden bestempeld. Bovendien dient hierbij ook wel aangestipt te worden dat de autoriteiten het mogelijkerwijze onbetamelijk hadden kunnen vinden dat jullie klaarblijkelijk handel dreven met de taliban, de taliban waren immers de grootste tegenstanders van de toenmalige overheid. Ook in dit opzicht oogt het weinig aannemelijk dat jullie zouden zijn gaan klagen bij de overheid over het gierige gedrag van jullie klanten, in casu de taliban.

Hier kan nog bij vermeld worden dat het bovendien geen steek houdt dat uw vader en vervolgens u de overheid zou zijn gaan inlichten over de plaats waar de taliban zich bevonden aangezien tegelijkertijd uit uw verklaringen blijkt dat de meeste mensen wel wisten waar de taliban zich bevonden in uw regio, dat hun locatie dan nooit eerder aan de oren van de overheid zou zijn gekomen lijkt zeer onwaarschijnlijk

waardoor uw verklaring als zou uw vader - en later u – persoonlijk de autoriteiten ingelicht hebben over de locatie van de taliban ten zeerste dient betwijfeld te worden (CGVS, p. 6-7, 14). Het blijft overigens bij een blote bewering.

Het past bovendien niet in een logisch geheel dat u er wel degelijk van op de hoogte bleek te zijn dat de taliban in jullie regio informanten hebben die op de uitkijk stonden, en dat de taliban hierdoor wisten dat uw vader hen was gaan aanklagen en was gaan verklikken aan de autoriteiten en hem ook zagen terugkeren met een hoop soldaten waardoor ze hem er uiteindelijk van beschuldigden een spion te zijn, met alle gevolgen van dien, én u dan vervolgens, na de moord op uw vader door de taliban, op uw beurt, identiek dezelfde fout zou maken als uw vader – namelijk klacht gaan indienen tegen de taliban bij de autoriteiten en met deze laatste terugkeren naar uw regio - waardoor ook u opgemerkt werd door hun uitkijkposten en op uw beurt door de taliban aanzien werd als een spion voor de overheid (CGVS, p.13-15). Dat u zichzelf, na het drama dat zich zogezegd afgespeeld had met uw vader, op identiek dezelfde manier in gevaar bracht en de wraak van de taliban op uw hals haalde, goed wetende dat het zou ontdekt worden, komt bijzonder ongerijmd over en kan moeilijk voor waar aangenomen worden, te meer dat u hiermee niet alleen uzelf maar ook uw familie in een lastig parket bracht, nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat u ook maar enige veiligheidsmaatregelen voor u en de rest van uw gezin genomen heeft (CGVS, p.16). Andermaal kunt u niet overtuigen.

In het licht van het bovenstaande dient ook vastgesteld te worden dat niettegenstaande de taliban volgens uw verklaringen overal ogen en oren hebben zij toch niet in staat bleken u te vinden. Het hoeft weinig betoog dat het maar een koud kunstje moet geweest zijn voor de taliban om u te pakken te krijgen indien zij u werkelijk in het vizier hadden. Niet alleen hielden ze uw ganse regio in het oog, bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat ze ook duidelijk wisten waar uw oom – bij wie u zich enige tijd verborgen hield - woonachtig was (CGVS, p.13-18). Dat een goed georganiseerde groepering zoals de taliban - die erin slaagde op korte tijd een gans land in te nemen – en volgens uw verklaringen overal uitkijkposten heeft er bovendien niet in slaagde te weten te komen waar u was terwijl u gewoon uw vee aan het hoeden was toen ze bij uw moeder kwamen aankloppen, en ze zich door uw moeder met een kluitje in het riet lieten sturen, is nauwelijks ernstig te nemen (CGVS, p.16-17).

Naast het feit dat de door u geschetste gang van zaken zoals hierboven beargumenteerd weinig aannemelijk is, dient verder ook vastgesteld te worden dat u doorheen de asielprocedure niet consistent bent in uw verklaringen.

Om te beginnen mag het al vreemd heten dat u op 11/6/2021 in het kader van uw aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling als motief voor migratie naar België liet optekenen dat de taliban u wilden rekruteren (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aangezien u later noch bij DVZ noch bij het CGVS gewag maakte van deze poging tot rekrutering die u ertoe noopte Afghanistan te verlaten werd u met deze uitspraak geconfronteerd op het CGVS. U antwoordde dat u dit nooit eerder gezegd heeft, de taliban wil u immers niet rekruteren, ze willen u doden (CGVS, p.19). Het louter ontkennen dat u dit ooit verklaarde kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet uitwissen en biedt dan ook geen verschuiving.

Daarenboven kunnen nog verscheidene incoherenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder onder druk komt te staan.

Zo mag het ten stelligste verbazen dat u op 28/9/2021 bij DVZ meermaals verklaarde dat uw vader doodgeschoten werd door de taliban terwijl u op het CGVS toen u gevraagd werd naar de wijze waarop uw vader om het leven werd gebracht, antwoordde dat hij de keel overgesneden werd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS, p.16). Aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat het interview bij DVZ vlot verlopen was, u er de tolk goed verstond en u er alle elementen hebt kunnen aanhalen en uit het administratief dossier ook blijkt dat uw verklaringen bij DVZ nagelezen werden waarna u uitdrukkelijk bevestigde dat de neergeschreven verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden, dient geconcludeerd te worden dat een dergelijke tegenstrijdigheid betreffende een essentieel element in uw asielrelaas uw geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt (CGVS, p.3, DVZ, vragenlijst CGVS). Het valt immers moeilijk in te zien dat u zich niet meer goed zou herinneren op welke wijze een dierbaar persoon die u nauw aan het hart ligt om het leven werd gebracht.

Het mag evenzeer verwonderen dat u initieel op het CGVS, in het kader van uw spontaan relaas, vermeldde dat u niet thuis was toen de taliban uw vader kwamen oppakken om even later te verklaren

dat u wel thuis was en alles kon zien en horen vanuit de tent om vervolgens te verklaren dat u het niet kon zien, enkel kon horen hoe ze uw vader oppakten (CGVS, p.13, 15). Het feit dat u hier eerder warrige en geen eenduidige verklaringen over aflegt doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen net zoals de volgende vaststellingen:

Waar u op het CGVS verklaarde dat uw vader klacht indiende bij de overheid omdat ze slechte betalers waren en hij vervolgens soldaten meebracht naar jullie regio maar er op dat moment geen spoor meer te bekennen was van de taliban verklaarde u anderzijds bij de DVZ dat uw vader klacht ging indienen bij de overheid waarna de overheid als reactie heeft aangevallen op de plek waar de taliban stationeerde; waar u op het CGVS verklaarde dat u klacht indiende bij de overheid en vervolgens met soldaten terugkeerde maar de taliban opnieuw al verdwenen waren verklaarde u anderzijds bij DVZ dat de overheid wel degelijk de taliban aangevallen heeft maar er niet in slaagde talibanstrijders te arresteren of te doden (CGVS, p.13, DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Alweer alles behalve eenduidige verklaringen.

Ook valt op dat u weliswaar consistent bent in uw verklaringen omtrent de periode dat u onderweg was naar België aangezien u doorheen de procedure telkens verklaart dat u Afghanistan een jaar voor uw aankomst in België verliet maar dat u anderzijds niet consistent bent wanneer u het heeft over de dood van uw vader. Bij uw aanmelding als minderjarige verklaarde u immers dat u Afghanistan een jaar voor uw aankomst in België verliet en dat uw vader anderhalf jaar voor uw aankomst in België stierf (zie fiche minderjarige niet-begeleide vreemdeling). Bij de DVZ liet u vervolgens op 28/9/2021 optekenen dat uw vader 2 maanden voor uw vertrek gedood werd hetgeen niet overeenkomt met het voorgaande want in die versie zou het willen zeggen dat uw vader 6 maanden voor uw vertrek stierf, toch een beduidend verschil met 2 maanden (Verklaring DVZ, vraag 15). Later, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer initieel dat uw vader twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan stierf om daarna onmiddellijk te verklaren dat u 20 dagen na zijn dood vertrok hetgeen alweer iets anders is (CGVS, p.9).

Uit de verklaringen die u aflegde als niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan verder afgeleid worden dat uw jongste broertje een half jaar oud was toen uw vader gedood werd. U vermeldde immers dat uw jongste broertje op het moment van het opstellen van de fiche 2 jaar oud was en dat uw vader op het moment van het opstellen van de fiche anderhalf jaar overleden was (zie fiche minderjarige niet-begeleide vreemdeling d.d. 11/6/2021: kerngezin) hetgeen niet te rijmen valt met de vaststelling dat u op het CGVS toen u gevraagd werd hoe oud uw jongste broertje was toen uw vader stierf verklaarde dat uw jongste broertje toen 4.5 à 5 jaar oud was (CGVS, p.18). Aangezien men toch genoegzaam kan aannemen dat u zich de omstandigheden rond een dergelijke ingrijpende gebeurtenis nog levendig kan voorstellen komt het alles behalve doorleefd over dat u het ene moment verklaart dat uw jongste broertje een baby van een half jaar was toen uw vader stierf terwijl u later verklaart dat hij tussen de 4 en de 5 jaar oud was, toch wel een wezenlijk verschil en een serieuze discrepantie binnen uw verklaringen. Dit opvallend gebrek aan doorleefdheid wijst erop dat u niet de waarheid vertelt omtrent de omstandigheden rond uw vaders dood.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat u verklaarde niet deelgenomen te hebben aan de begrafenis van uw vader en dat u hiervoor als enige uitleg geeft dat u en uw jongere broer op dat moment net schapen aan het hoeden waren, niks meer niks minder, hetgeen verbaast aangezien u toch de oudste zoon bent (CGVS, p.16). Anderzijds achtte u het twee dagen na de begrafenis dan wel belangrijk genoeg om de autoriteiten te gaan inlichten over de moord op uw vader, met alle gevolgen vandien. Het valt gezien de geschetste context moeilijk te vatten dat u niet deelnam aan het begrafenisritueel en wekt de indruk, mede in het licht van de andere vaststellingen, dat de zaken zich niet voordeden zoals u ze voorstelt.

Dat u over aspecten die de kern van uw asielaanvraag raken dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Doorheen uw weinig doorleefde, ronduit tegenstrijdige en onlogische verklaringen slaagt u er niet in om deze beweerde gebeurtenissen aannemelijk te maken. Ook van een minderjarige kan immers worden verwacht dat die op een geloofwaardige wijze zijn asielmotieven uiteenzet.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee u tot recent contacten onderhield. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, broers en uw maternale oom allen nog in Afghanistan. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in

Afghanistan zou hebben gekend, alsook over de problemen van uw vader met de taliban, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat uw vader zou zijn vervolgd en gedood op de manier waarop u het beschrijft. Bijgevolg bent u niet in staat om het vermoeden dat u in uw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen. U gevraagd of de machtsovername door de taliban impact heeft gehad op het leven van uw familie antwoordt u louter in het algemeen dat mensen die gewerkt hebben voor de vorige overheid gedood worden, dat er geen muziek mag zijn, men de koran moet leren en dergelijke algemene zaken, er is met andere woorden geen enkele indicatie waar te nemen dat uw familieleden persoonlijk vervolgd worden (CGVS, p.12). Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw verklaring, als zou u sinds 2 à 3 maanden geen contact meer kunnen leggen met uw familieleden, ten zeerste dient betwijfeld te worden. U verklaart dat uw oude GSM kapot is, u daardoor het telefoonnummer kwijt bent en dat u zich hun telefoonnummer niet meer herinnert. In eerste instantie kan hier bij vermeld worden dat het onaannemelijk overkomt dat u dit nummer niet op een andere manier bewaarde indien dit werkelijk het enige communicatiekanaal was dat u met uw familie had. Dat u verklaart dat het telefoonnummer op een papiertje stond maar dat papiertje u afgenomen werd in Griekenland of Turkije doet daar niet aan af. Redelijkerwijze zou men kunnen verwachten dat u dat nummer vanbuiten kende of dat u dat nummer opnieuw ergens of op meerdere plekken had genoteerd, u had uw GSM toen immers nog wel. Aangezien u via Whatsapp contacten had met uw familie en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op uw nieuwe GSM zelfs een foto van de taskara van uw vader toonde die u via Whatsapp werd opgestuurd kan ook niet ingezien worden waarom u niet, mits enig opzoekingswerk, opnieuw via Whatsapp in contact zou kunnen treden met uw familieleden (CGVS, p. 4,12). Aangezien u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen in België arriveerde en u hier alleen en zonder uw familie in een voor u vreemde omgeving verblijft, kan aangenomen worden dat elke familiale steun door middel van persoonlijke contacten erg betekenisvol kan zijn. Ook in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wordt bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Dat u er niet meer zou in slagen contact te leggen met uw familie aldaar kan dus niet zonder meer aanvaard worden.

Verder heeft u ook nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, ook dit doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolgers beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Uw advocate stelt verder dat u verwesterd bent en dat u zich niet meer zal kunnen aanpassen bij terugkeer, hier in België telt u zelfs meisjes onder uw vrienden, zegt ze (CGVS, p.19). Zelf zegt u dat u als ongelovige zult worden beschouwd bij terugkeer, u bent moslim en bidt, maar niet altijd 5 keer per dag meer. U heeft hier ook vrienden. U stelt een ander leven te willen dan het leven dat u had in Afghanistan, u gevraagd wat u daarmee bedoelt antwoordt u dat u uw studies hier wil afmaken, dat u een goed contact wil hebben met anderen en iets van uw leven wil maken. U gevraagd of dat niet mogelijk is in Afghanistan antwoordt u: "Onmogelijk, ik wil iets doen voor mijn familie" (CGVS, p.18). Waar uw advocate dus verwijst naar het gegeven dat u vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan op basis van verwestering en u beweert als ongelovige te zullen worden beschouwd dient gesteld te worden dat u dit niet in concreto aantoon. U bent immers geen ongelovige maar een praktiserende moslim, dat u in België niet telkens 5 keer per dag bidt doet daar niets aan af (CGVS, p.4, 8, 18). U geeft niet aan waarom het voor u onmogelijk zou zijn u bij terugkeer aan te passen aan de in Afghanistan geldende normen en regels. Zo heeft u het grootste gedeelte van uw leven in Afghanistan gewoond en dit in een regio waar de taliban tegenwoordig waren. U heeft vrienden en familie in Afghanistan en ook in België heeft u nog steeds contact met andere Afghanen (CGVS, p.5, 11). U behoort overigens tot de grootste etnische groep van Afghanistan die tevens de meest dominante is. Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat iets meer dan anderhalf jaar in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich zelfs niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan geldende regels. Het is bovendien zo dat het talibanbewind niet onmiddellijk invloed heeft op de fundamentele rechten van mannen. Wat betreft uw verklaringen dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd en uw leven daardoor in gevaar zal zijn dient te worden herhaald dat u deze bewering in wezen niet in concreto in uw hoofde weet aan te tonen. Uit de beschikbare

landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U toont immers op geen enkele manier aan dat 'het andere leven dat u hier wilt' dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat uw huidige levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U wilt studeren, iets van uw leven maken en u wilt uw familie helpen (CGVS, p.18). U bent er daarmee niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Hoewel u uitdrukkelijk gevraagd werd of er naast uw relaas nog andere ernstige problemen waren waarmee u geconfronteerd werd - waarop u ontkennend antwoordde - vroeg uw advocate op het einde van het persoonlijk onderhoud om u nog enkele bijkomende vragen te stellen aangezien u gedurende uw onderhoud op het CGVS terloops vermeld had dat de taliban en Daesh tegen elkaar vochten en dat er wrede daden gebeuren in Afghanistan (CGVS, p.13-14, 18-19). Hier op ingegaan komt u niet verder dan enkele algemeenheden die u evenwel niet kunt doortrekken naar uw eigen vrees noch naar die van uw familieleden (CGVS, p.19).

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Op basis van uw profiel of dat van uw familieleden kan evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde vastgesteld worden. **Er dient** daarom te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw taskara (zie supra) en u heeft geen enkel idee over het feit of er documentaire bewijzen bestaan van de klacht die uw vader tegen de taliban indiende (CGVS, p.14-15). De foto van de taskara van uw vader op uw GSM (zie supra) is evenmin bij machte een ander licht te werpen op de conclusie van het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van

het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien beschikt u in Afghanistan, zoals eerder vermeld, over een ondersteunend afdoend familiaal netwerk.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel

risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker wijst op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan, gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas, stelt dat de nood aan bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering onvoldoende is onderzocht, vervolgt dat het onderzoek naar de socio-economische situatie en humanitaire situatie niet volstaat in die zin dat het niet uit te sluiten is dat de taliban wel degelijk een actor van vervolging zijn en wijst ten slotte op de actuele veiligheidssituatie. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker stelt dat inzake zijn asielrelaas rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd en dat hem niet kan verweten worden geen documenten aangaande zijn identiteit te hebben voorgelegd. Aangaande zijn verklaringen over de dood van zijn vader wijst verzoeker erop dat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn emoties, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker het moeilijk had telkens zijn familie en hun huidige situatie aan bod kwamen.

Betreffende de toegeschreven verwestering stelt verzoeker dat hij amper 14 à 15 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan en dat hij intussen twee jaar geleden als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op 15-jarige leeftijd. Hij is nog steeds minderjarig en intussen al bijna drie jaar uit Afghanistan vertrokken. Het grootste deel van zijn vormende jaren heeft hij buiten Afghanistan doorgebracht. Vooral Afghanen die op jongere leeftijd naar Europa zijn gekomen lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico om op te vallen in geval van terugkeer naar een land en maatschappij waarmee ze geen voeling meer hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie in een door de taliban bestuurd Afghanistan. Verzoeker gaat voorts uitgebreid in op het begrip “verwestering”, verwijst naar arresten van de Raad en voegt consulteerbare *weblinks* toe van landeninformatie. Volgens verzoeker is het van belang op te merken dat hij als minderjarige zijn land van herkomst heeft verlaten en aldus een cruciale periode van zijn ontwikkeling in België heeft beleefd. Volgens verzoeker is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder het talibanbewind. Dit geldt volgens verzoeker des te meer in zijn geval nu hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar waar veel conflicten zijn. Verzoeker meent dat er in zijn hoofd veel individuele concrete elementen zijn: hij is steeds naar school gegaan, hij heeft Frans geleerd en vrienden gemaakt, hij voegt een getuigenis bij van een leerkracht Frans (stuk 4) en verschillende foto's inzake activiteiten die door het centrum georganiseerd worden en die zijn actieve deelname aan het Belgisch sociaal leven aantonen (stuk 5). Verzoeker verwijst ook naar een rapport van Nansen van 13 oktober 2022 en naar mailcorrespondentie met Afghanistan-expert T. Ruttig.

Verzoeker behandelt voorts in zijn verzoekschrift het risico voor personen die als verwesterd worden beschouwd. Hij meent dat hij een vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering.

Verder meent verzoeker dat terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de taliban zijn, maar eveneens van hun familie en van de Afghaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen.

Hij vervolgt dat het risico op geweld tussen gemeenschappen verhoogt omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid die de gemeenschap vertoont ten aanzien van terugkeerders. Hij meent verder dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban gezien kan worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid. Verzoeker gaat verder in op het intra-familiaal geweld en het geweld door schuldeisers naar aanleiding van vaak onbetaalde schulden die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa.

Anderzijds stelt verzoeker dat hij het risico loopt op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma of discriminatie. Hij gaat daarna in op het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dat verband. Hij bespreekt voorts de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens verzoeker wordt deze moeilijkheid versterkt door het feit dat hij niet meer vertrouwd is met de Afghaanse gang van zaken. Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie sinds de machtsovername door de taliban overwegend wordt veroorzaakt door de gedragingen van de taliban als ondemocratische, illegitieme en niet-erkende feitelijke machthebbers. Verzoeker gaat tot slot in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- een schoolattest van 13 februari 2023 voor het schooljaar 2022-2023 (Daspa) met vermelding dat verzoeker er het vorig schooljaar ook ingeschreven was (stuk 3);
- een ongedateerde getuigenis van mevrouw J.P., leerkracht Frans (stuk 4);
- foto's van deelname aan activiteiten van het centrum en de school (stuk 5);
- mailcorrespondentie met de heer T. Ruttig van 22 december 2022 (stuk 6).

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet maakt de commissaris-generaal op 31 mei 2023 een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022.

De COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.2.3. Op 1 juni 2023 dient verzoeker een aanvullende nota in waarin hij ingaat op zijn verwestering en volgende stukken bijvoegt:

- het reeds ingediende schoolattest (stuk 1);

- een getuigenverklaring van mevrouw S.O., sociaal assistente van het centrum waar verzoeker verblijft, van 27 januari 2023 (stuk 2);
- de reeds voorgelegde getuigenverklaring van mevrouw J.P. (stuk 3);
- een ongedateerde getuigenverklaring van F.D. (stuk 4);
- de reeds voorgelegde foto's en enkele bijkomende foto's van activiteiten waarop verzoeker en andere personen te zien zijn (stuk 5);
- de reeds voorgelegde e-mailcorrespondentie van de heer T. Ruttig (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij geen enkel bewijsstuk neerlegt om zijn asielrelaas te ondersteunen en omdat zijn relaas gekenmerkt wordt door ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht, hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade:

- (i) verzoeker slaagde er niet in om zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen;
- (ii) de gang van zaken zoals verzoeker die schetst, kan in het geheel niet overtuigen: a) het komt bijzonder onaannemelijk over dat zowel verzoeker als zijn vader het zouden gewaagd hebben tegen de taliban in te gaan, goed wetende dat de taliban iedereen in de regio in de gaten hield, dat verzoeker en zijn vader levensbedreigende risico's namen omdat de taliban te weinig betaalden voor een schaap is nauwelijks ernstig te nemen; b) het houdt geen steek dat eerst zijn vader en dan verzoeker de overheid zouden zijn gaan inlichten over de plaats waar de taliban zich bevonden gezien dit algemeen geweten was; c) het past niet in een logisch geheel dat verzoeker wist dat de taliban in zijn regio informanten hadden en ze zo wisten dat zijn vader was gaan klagen bij de autoriteiten, en dat verzoeker vervolgens precies hetzelfde zou doen waardoor hij zich in gevaar bracht; d) niettegenstaande de taliban overal ogen en oren hebben, bleken ze toch niet in staat om verzoeker te vinden, wat niet ernstig te nemen is;
- (iii) verzoeker is niet consistent in zijn verklaringen: a) noch bij de DVZ noch bij het CGVS maakte hij melding van het feit dat de taliban hem wilden rekruteren, terwijl hij dit wel verklaard had bij zijn aanmelding als minderjarige; b) verzoeker verklaarde enerzijds dat zijn vader doodgeschoten werd en anderzijds de keel werd over gesneden; c) verzoeker verklaarde dat hij niet thuis was of wel thuis was toen de taliban zijn vader kwamen halen; d) verzoeker verklaarde enerzijds dat de overheid de taliban kon aanvallen en anderzijds dat de taliban toen al verdwenen waren; e) verzoeker is niet consistent inzake het ogenblik van de dood van zijn vader en over de leeftijd van zijn jongste broertje, het verbaast dat verzoeker niet heeft deelgenomen aan de begrafenis van zijn vader;
- (iv) verzoeker kan in Afghanistan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee hij tot recent contact onderhield;
- (v) verzoeker heeft nagelaten om in een andere Europese lidstaat die hij passeerde een aanvraag om internationale bescherming in te dienen;
- (vi) dat verzoeker verwesterd is en als ongelovige zal worden beschouwd bij terugkeer, toont hij niet *in concreto* aan; uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij terugkeer naar het land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen;
- (vii) inzake verzoekers vrees voor het geweld door de gevechten tussen Daesh en de taliban komt verzoeker niet verder dan algemeenheden die hij niet kan doortrekken naar zijn eigen vrees of naar die van zijn familie;
- (viii) verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn verzoek;
- (ix) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van

zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(x) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(xi) het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven volstaat niet om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Voorafgaande opmerkingen

2.3.5.1. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd, zowel ten tijde van zijn vertrek als ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud en dat de te verwachten kennis hieraan allesbehalve werd aangepast.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofdte van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities

van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Te dezen dient opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5.2. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift, waarbij hij onder meer wijst op een kritisch verslag van NANSSEN, en in zijn aanvullende nota van 1 juni 2023, doet hierover niet anders denken.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker de taliban. Verzoekers vader verkocht schapen aan de taliban, die daarvoor te weinig betaalden. Verzoekers vader stapte naar de autoriteiten om zijn beklag te doen en de overheid kwam met soldaten naar de regio. De taliban beschuldigden verzoekers vader ervan een spion te zijn, namen hem mee en vermoordden hem. Verzoeker stapte op zijn beurt naar de autoriteiten om de moord op zijn vader te melden, de overheid kwam met soldaten naar zijn dorp. Toen verzoeker niet thuis was, kwamen de taliban op zoek naar hem en beschuldigden hem ervan een spion te zijn. Verzoekers moeder stuurde hem naar haar broer en daarna werd verzoeker naar Europa gestuurd. Verzoeker vreest ook na een verblijf in het westen bij terugkeer als ongelovige beschouwd te worden.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Verzoeker voert aan dat het gebrek aan neergelegde documenten omtrent zijn identiteit, geen doorslaggevend element mag betekenen om op basis daarvan te oordelen dat er geen geloof aan kan worden gehecht, dit houdt een onevenredige bewijslast in in hoofde van verzoeker, die als amper 14 à 15-jarige Afghaanse puber uit ruraal Afghanistan gevlucht is.

De Raad wijst erop dat het motief dat verzoeker er niet in slaagde ontegensprekelijk zijn identiteit aan te tonen, één van de motieven van de bestreden beslissing is naast nog andere. Verzoeker ontkent niet dat hij geen bewijsstuk neerlegde en evenmin dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn taskara: enerzijds verklaarde hij dat deze in beslag genomen werd door de politie in Iran (administratief dossier, verklaring DVZ d.d.28 september 2021, vraag 25), anderzijds dat de Griekse soldaten zijn taskara afnamen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 4). Ondanks verzoekers jonge leeftijd mag toch verwacht worden dat hij weet of zijn identiteitsdocument werd afgenomen kort na zijn vertrek aan de grens met Afghanistan of later in Europa.

De twijfels die in de bestreden beslissing worden geuit over verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader en het gebrek aan geloofwaardigheid dat daaruit wordt afgeleid, houden volgens verzoeker niet in het minst rekening met zijn emoties die duidelijk merkbaar waren tijdens het persoonlijk onderhoud, telkens zijn familie en hun huidige situatie aan bod kwamen. Verzoeker verwijst naar de desbetreffende passages in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat daaruit kan worden afgeleid dat zijn vader effectief is overleden en dat een twijfel van verweerder aan de omstandigheden van dit overlijden, hieraan geen afbreuk kan doen.

Er kan inderdaad worden aangenomen dat het verlies van een ouder een grote impact heeft op verzoeker en dat het afleggen van verklaringen hierover niet gemakkelijk is, zeker niet voor een minderjarige. Toch kan verzoekers jonge leeftijd ook niet verantwoorden dat hij enerzijds verklaarde dat zijn vader werd doodgeschoten (vragenlijst CGVS d.d. 28 september 2021, vraag 3.5.) en anderzijds dat zijn vader de keel werd overgesneden (CGVS, p. 16), wat toch verschillende doodsoorzaken zijn.

Voor het overige wordt opgemerkt dat verzoeker geen van de andere motieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielrelaas betwist, die zeer uitgebreid zijn, steunen op zijn verklaringen en de stukken van het dossier en die hierboven samengevat worden weergegeven.

Er dient dus te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

2.3.6.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Verzoeker stelt dat hij amper 14 à 15 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan en dat hij intussen twee jaar geleden als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op 15-jarige leeftijd. Hij is nog steeds minderjarig en intussen al bijna drie jaar uit Afghanistan vertrokken. Het grootste deel van zijn vormende jaren heeft hij buiten Afghanistan doorgebracht. Vooral Afghanen die op jongere leeftijd naar Europa zijn gekomen lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico om op te vallen in geval van terugkeer naar een land en maatschappij waarmee ze geen voeling meer hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie in een door de taliban bestuurd Afghanistan. Verzoeker gaat voorts uitgebreid in op het begrip “verwestering”, verwijst naar arresten van de Raad en voegt consulteerbare *weblinks* toe van landeninformatie. Volgens verzoeker is het van belang op te merken dat hij als minderjarige zijn land van herkomst heeft verlaten en aldus een cruciale periode van zijn ontwikkeling in België heeft beleefd. Volgens verzoeker is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder het talibanbewind. Dit geldt volgens verzoeker des te meer in zijn geval nu hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar waar veel conflicten zijn. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde veel individuele concrete elementen zijn: hij is steeds naar school gegaan, hij heeft Frans geleerd en vrienden gemaakt, hij voegt een getuigenis bij van een leerkracht Frans (stuk 4) en verschillende foto's inzake activiteiten die door het centrum georganiseerd worden en die zijn actieve deelname aan het Belgisch sociaal leven

aantonen (stuk 5). Verzoeker verwijst ook naar een rapport van NANSEN van 13 oktober 2022 en naar mailcorrespondentie met Afghanistan-expert T. Ruttig (stuk 6 bij het verzoekschrift), waaruit volgens hem blijkt dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een louter verblijf in Europa en een terugkeer naar Afghanistan voor de taliban geen probleem zou vormen, gezien het grillig en onvoorspelbaar karakter van de uitvoering van hun ongedefinieerde wetgeving en beleid. Verzoeker behandelt voorts in zijn verzoekschrift het risico voor personen die als verwesterd worden beschouwd. Hij meent dat hij een vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Verder meent verzoeker dat terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de taliban zijn, maar eveneens van hun familie en van de Afgaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the*

population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in het gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-

Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als “ongelovige” zal beschouwd worden door de taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat hij uit een ruraal gebied in Afghanistan in de provincie Nangarhar afkomstig is. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schoollattest van 13 februari 2023 voor het schooljaar 2022-2023 (Daspa) met vermelding dat verzoeker er het vorig schooljaar ook ingeschreven was (stuk 3), een ongedateerde getuigenis van mevrouw J.P., leerkracht Frans (stuk 4) en foto's van deelname aan activiteiten van het centrum en de school (stuk 5). Zijn leerkracht Frans getuigt dat verzoeker een goede en gemotiveerde leerling is, dat hij zich respectvol gedraagt tegenover zijn klasgenoten en leerkrachten, hij treedt soms op als tolk wanneer er conflicten zijn omwille van de taal of het niet kennen van de cultuur. Zijn leerkracht vervolgt dat verzoeker een buitengewoon persoon is, oprecht zachtmoedig die conflicten en geweld uit de weg gaat en oplossingen zoekt voor de problemen waarmee hij geconfronteerd wordt. Uit de foto's blijkt dat verzoeker deelneemt aan verschillende georganiseerde groepsactiviteiten waarbij ook meisjes aanwezig zijn, binnen en buiten het centrum. Bij zijn aanvullende nota van 1 juni 2023 voegt verzoeker dezelfde stukken en ook een getuigenverklaring van mevrouw S.O., sociaal assistente van het centrum waar verzoeker verblijft, van 27 januari 2023 (stuk 2), een ongedateerde getuigenverklaring van F.D. (stuk 4); en enkele bijkomende foto's van activiteiten waarop verzoeker en andere personen te zien zijn (stuk 5). De sociaal assistente getuigt dat ze verzoeker intussen anderhalf jaar begeleidt en dat hij zeer goed geïntegreerd is in de culturele codes van hier en onze levenswijze. Hij spreekt intussen zeer goed Frans en hij leert het lezen, hij helpt zijn landgenoten regelmatig bij het vertalen, hij heeft een goede invloed, hij is een kalme en rustige persoon die de regels respecteert. Hij is praktiserend moslim maar hij beleeft zijn religie zoals hij het wil, hij bidt wanneer hij daar de tijd voor heeft. Hij neemt actief deel aan het leven met de andere minderjarigen in het centrum. Het stoort hem niet om te poetsen en hij loopt regelmatig binnen bij het personeel. Hij neemt deel aan verschillende soorten activiteiten, hij bokst in een bokscub buiten het centrum en hij doet veel aan sport, hij participeert aan activiteiten van het centrum, van de gemeente, van de school. Hij draagt westerse kleding, hij gebruikt TikTok, Facebook voor contact met landgenoten en Instagram, waarop hij bevriend is met meisjes van zijn klas. Hij gebruikt whatsapp met leerkrachten. De sociaal assistente besluit dat verzoeker zich een westerse levenswijze en waarden eigen gemaakt heeft. De heer F.D. is trainer van de Boxing Club Wellin. Hij heeft verzoeker leren kennen toen hij een boks initiatie ging geven in het centrum. Verschillende jongeren waaronder verzoeker zijn vanaf dan gratis kunnen gaan trainen in de Boxing Club. Verzoeker is een regelmatige leerling die zich snel kon

integreren, hij leert snel, hij drukt zich zeer goed uit in het Frans en helpt de andere jongeren bij het vertalen, verzoeker is sociaal, behulpzaam, beleefd, gemotiveerd en goedgezind.

Verzoekers inspanningen om zich te integreren en om zijn tijd nuttig te besteden zijn zeer lovenswaardig. De Raad merkt echter op dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de zitting nog zeventien en momenteel achttien jaar oud is, op 10 juni 2021 in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige op vijftien bijna zestienjarige leeftijd en verklaart ongeveer een jaar eerder uit Afghanistan te zijn vertrokken. Verzoeker verblijft bijgevolg twee jaar in België en heeft tot zijn veertiende, bijna vijftiende jaar in Afghanistan gewoond. Aldus kan worden aangenomen dat hij een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een reis van ongeveer een jaar en een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en deze zich niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt eens te meer nu minstens verzoekers moeder, broers, maternale oom en zijn gezin nog in zijn regio van herkomst verblijven en hij met hen minstens tot 2 à 3 maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 11-12).

Dat verzoeker zich inzet om Frans te leren, dat hij onderwijs volgt, dat hij steeds deelneemt aan tal van activiteiten, dat hij omgaat met meisjes en dat hij actief is en graag gezien in de lokale bokscub, zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota van 1 juni 2023, is lovenswaardig maar kan op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker toont hiermee zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoeker zich goed heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming.

Wat betreft de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker afkomstig is uit een conservatief milieu in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat dit niet van dien aard is om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatief milieu, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar de Nansen Note: “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de

sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota citeert uit verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verder ligt thans, in tegenstelling tot het arrestnummer 270 813 van 31 maart 2022, wel voldoende informatie voor om een beoordeling te maken van de (toegeschreven) verwestering.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich heden ten dage een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar uit de getuigenverklaringen zeer algemeen blijkt dat verzoeker gebruik maakt van sociale media, laat hij na te concretiseren wat de inhoud daarvan is en of deze inhoud kritisch zou zijn ten aanzien van de taliban of zou kunnen worden beschouwd als immoreel. Verzoeker werkt dan ook niet concreet uit waarom zijn gebruik van sociale media hem bij een eventuele terugkeer in gevaar zou kunnen brengen. Overigens zijn de taliban zelf ook aanwezig op sociale media, zoals Twitter. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. *In casu* toont verzoeker niet aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Waar verzoeker verwijst naar de reële mogelijkheid om bij terugkeer problemen te ondervinden bij een checkpoint of in de luchthaven, wordt opgemerkt dat deze elementen in lijn liggen met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op

geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gewezen dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. De Raad wijst erop dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. Daarnaast wordt opgemerkt dat de landeninfo na de bestreden beslissing door de verwerende partij nog werd aangevuld in haar nota en aanvullende nota. Verzoekers betoog kan dan ook niet anders doen besluiten.

Waar verzoeker verwijst naar het artikel van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan Taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerm minst duidelijk.

2.3.6.5. Verzoeker legde geen documenten voor inzake zijn identiteit en inzake zijn vluchtrelaas. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

2.3.6.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden

aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de huidige situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de

Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en dat deze crisis verder is verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c),- van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van

het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad herhaalt dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. In dit verband dient opgemerkt dat de actuele informatie die verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota aanbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde protection officer. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug over te maken aan het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET